

Nekrologi

LUDVIK ČEPAR, DR. MED.

8. 12. 1940–21. 7. 2005

Igor Grom

Sredi poletja smo se poslovili od našega kolega Ludvika Čeparja. Rojen je bil v Preložah pri Lokvi na Krašu v skromni kraški družini v času vsesplošnega pomanjkanja. Že zgodaj je okusil, koliko truda, naporov in odrekovanja je v življenju potrebno za doseg zastavljenih ciljev. Šolsko učenost je začel nabirati v domačem kraju, nato pa je kot dijak vozač obiskoval gimnazijo v Sežani in Postojni. Po zaključenem študiju medicine na Fakulteti v Ljubljani in krajši praksi v splošni zdravstveni službi se je leta 1972 zaposlil na Internem oddelku bolnišnice Ankaran. Skupaj s pokojnim Aleksejem Žbono je uspel vnesti v takratni kolektiv zelo veselo in prijetno vzdušje, kolegialnost ter veliko pozitivne energije do sodelavcev in bolnikov.

Po opravljenem specialističnem izpitu iz interne medicine leta 1975 je takoj postal nepogrešljiv internist z veliko sposobnostjo prilagajanja na različnih strokovnih področjih interne medicine. Leta 1976 se je izpopolnjeval na podiplomskem študiju iz nefrologije v Zagrebu. Hitro je uspel uresničiti več strokovnih in vodstvenih ambicij: leta 1977 je postal vodja komaj razvijajoče se hemodialize in nefrologije, leta 1978 predstojnik Infekcijskega oddelka v Piranu in leta 1980 član kolegijskega poslovnega odbora za bolnišnično in specialistično zdravstveno varstvo Zdravstvenega centra Koper. Leta 1984 pa je bil imenovan na položaj vodje delovne enote bolnišnice Piran. Poleg tega je vrsto let pozno popoldne sodeloval še v zdravniških komisijah pri SPIZ-u.

Zanj je bilo značilno, da je bil zaradi pomanjkanja specialistov zelo preobremenjen z rutinskim delom in dežurstvi tako na Internem oddelku v Ankaranu kot na Infekcijskem oddelku v Piranu. Vendar se zaradi tega ni pritoževal. Ni mu bilo težko ukvarjati se z bolniki. Slednji so ga imeli radi, ker jih je razumel in se zanje potrudil po najboljših močeh.

Po naravi je bil veseljak in poln življenja, dokler ga niso začele preganjati nepredvidljive krute tragedije, iz katerih ni našel pravega izhoda. Smrt sina, uničujo-

ča bolezen njegovih najbližjih in končno njega samega so ga fizično in psihično zlomili ter prisilili, da se je odpovedal poklicnim in osebnim ciljem. Tesnobo in bolečino ni hotel deliti z drugimi ali nas obremenjevati s svojimi težavami.

V spominu nam bo ostal kot dober in delaven zdravnik, poln neuresničenih ciljev, ambicij ter velikokrat udarjen s kruto usodo grde stvarnosti.

MAG. LOVRO KORSIČ, DR. MED.

18. 3. 1936–29. 7. 2005

Igor Grom

2. avgusta 2005 smo se na piranskem pokopališču še zadnjič poslovili od nenadno in tragično preminulega dolgoletnega vodje kardiološke dejavnosti Internega oddelka bolnišnice Izola Lovra Korsiča.

Rodil se je v Kranju. Študij medicine na Medicinski fakulteti v Ljubljani je zaključil leta 1961 in se najprej zaposlil v bolnišnici Jesenice na Internem oddelku. Po uspešno opravljenem specialističnem izpitu iz interne medicine leta 1969 so ga kmalu zatem, marca 1970, zvabili na slovensko obalo, kjer so takrat zelo potrebovali specialiste. Na Internem oddelku bolnišnice Ankaran je vso svojo mladostno energijo in znanje usmeril v razvoj kardiološke dejavnosti v območju. Že leta 1973 mu je uspelo organizirati intenzivno koronarno enoto. Vpeljal in vodil je stalno izobraževanje iz reanimacije in intenzivnega zdravljenja za potrebe koronarne enote in dežurne službe sploh. Kot predavatelj na Srednji medicinski šoli v Piranu pa je tudi veliko prispeval k vzgoji medicinskih sester. Spremljal je razvoj stroke in uspel postopno razviti v okviru ambulantne dejavnosti še kabinet za funkcionalno diagnostiko srca.

Pri delu ga je odlikovala natančnost, redoljubnost, delavnost, vztrajnost in strokovnost. Za doseg ciljev, predvsem organizacijske narave, je bil v času delovanja internega oddelka v Ankaranu znan tudi po resnosti in občasno strogosti, ne samo do sodelavcev, podrejenih in bolnikov, ampak tudi do samega sebe. Vsi, ki smo ga poznali, smo zelo cenili njegove sposobnosti. Dolga leta je bil med bolniki najbolj iskani internist. Čeprav se je usmeril v kardiologijo, ni nikdar pozabil na celostno obravnavo bolnika. Bil je vzornik in mentor številnim mlajšim zdravnikom. Poleg dolgoletnega vodenja kardiološke dejavnosti, tu je zapustil neizbrisen pečat, se je moral nekajkrat spoprijeti tudi z vodstvenimi funkcijami, in sicer v letih 1974–1975 kot vršilec dolžnosti predstojnika Internega oddelka in nato vrsto let kot namestnik predstojnika Internega oddelka. Kljub uspehom je ostal vedno skromen.

Poleg velikih rutinskih obremenitev ob kadrovske stiskah na oddelku je uspel opraviti podiplomski študij iz kardiologije v Zagrebu ter ga leta 1984 zaključiti z magistrskim delom. Naporno redno delo, številna de-